

ТАЙНІ КУРИ, ТАЙНІ ГУРИ...

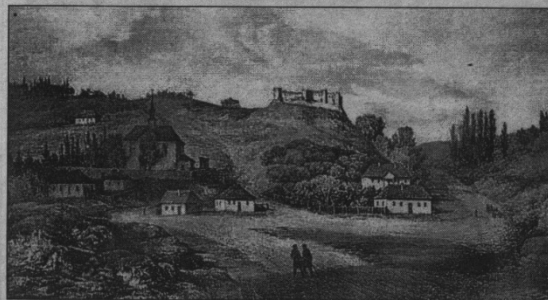
Тайкури знаходяться на південний схід від обласного центру Рівне. Таємничі реліквії ворога. Відомі Тайкури з 1570 року. Ще в 1583 р. належали вони І. мітно збільшилося, поживалося ремісниче життя. На початку 18 ст. Тайкури пере-

відголоски в назві поселення дійсно не позбавлені деяких подій. „Тайні гурі“ – так польською звалась колись

Шлановському, та після весілля Теодори Шлановської з Юрієм Вишневецьким відійшли до цього впливово-

ходять до Пепловських. «Дорога в Тайкури починається біля східної околиці Рівного, а потім довгим спус-

живописна панорама невеликого села з яскраво вираженою ландшафтною домінантою - високим пагорбом, на вершині якого видніються руїни, а точніше говорючи – лише окремі фрагменти замка Вишневецьких». Гарно звучить у путівнику, на своїй же шкірі переконуєшся в тому, що дороговказів на Україні в кілька разів менше, аніж хотілося. Нічого, зате лексикон поповнюється новим словом «соша» (то брукуву воляняки так називають). Якщо є бажання півгодини труситися по жакливій дорозі, а потім побачити жалюгідний... ні, навіть не скелет – шматок скелету замку - вперед. Якщо не для «галочки», а саме серце жене вас такими шляхами – розумію і підтримую, бо сама така

плані форму, близьку до квадрата, з неприступними кам'яними стінами. Непростими були підступи до нього, в чому і зараз можна ще

лиси костел мав маленьку вежу-пінакль над коньком скатного даху. Не дивлячись на страшний стан споруди, в інтер'єрі добре видно ос-

ця перерізана ярами місцина. Густо порослі лісами, вони надавали чудову можливість сховатися тут від пе-

го князівського роду. Після отримання містечком магдебурзького права в 1614 р. його населення по-

ком проходить через село Колоденку. Знову підйом, потім кілька кілометрів по плато, і ось відкривається

село. Знайшли рештки костелу недалеко від тракторної майстерні чи що то за центр сучасної думки розміщено там поруч, а далі – пішки. Позв сосновий бір, вгору, чагарями та кропивою у людський зріст, повз сліди колись могутніх валів. Вперед! Ось і залишки замку. Побудований він в кінці 16 – на початку 17 ст., замок займав зручну для оборони західну частину невеликого плато. Відділений зі сходу глибоким ровом, він мав в

впеленитися. Спочатку потрібно подолати кручі природної височини. Здається, ось вони – стіни. Але тут на дорозі з'являється насипаний напівкільцем земляний вал, за яким навіть дотепер зберігся триметровий глибини рів, порослий дику малиною, шипшиною, бузиною. Далі ще близько 15 метрів крутого, напевно, спеціально сформованого спуску – і лише тепер турист опиняється у підніжжя колись могутніх стін, що ревно оберігали своїх господарів. Заселеним замок простояв до 1825 року. Після великої пожежі він стояв пустою, а в 1876 році нинішній його власник Олександр Ілльїнський передав напівзруйновану споруду на розібрання місцевим євреям.

новні елементи архітектурного оформлення: пілястри, горизонтальні пояски, карниз з складним набором профілей.

Навпроти костела, в іншій частині села, на північному пагорбі сховалася в густій листві кам'яна Покровська церква, збудована 1730 року. Це частин на Волинні тип п'ятикамерного храму хрестового плану з восьмигранною апсидою і такими же боковими об'ємами. Західний притвор являє собою четвертик, над яким на другому ярусі розміщена дзвіниця.

Ірина ПУСТИННИКОВА, м. Кам'янець-Подільський.

